

[Madsen-Mygdal.]

inde paa, naar han sagde: Man ser jo, at Lønnen ikke har nogen Betydning. Statsministeren kan huske, da hans Fader havde 9 Kr. om Ugen, og da var der endda Arbejdsløshed til Trods for den lave Løn. Ja, det var vel, den Gang min Fader sad som Lærer oppe i Vendsyssel — det var endda et Ene-lærerembede og ansaa for et vellønnet Embede — og havde en Løn af 700 Kr. om Aaret; det falder vel omtrent nogenlunde sammen i Tid. Det er muligt, at 9 Kr. den Gang var mere, end Arbejderne faar nu, jeg tror det nu ikke. . . (*Statsministeren* [Staa-ning]: Nej, det tror jeg heller ikke!). Nej, men den højtærede Statsminister vil vel ikke mene, at 9 Kr. den Gang var det samme som 9 Kr. nu; det er jo flere Gange saa meget som 9 Kr. nu. Nej, man maa, naar man vil foretage en saadan Sammenstilling, tage Hensyn til de forskellige Tider, og vil man sammenligne de forskellige Lande, maa man ogsaa se paa, hvordan Forholdene ligger.

Og ser vi paa det absolutte, viser det sig, at vi her i Landet absolut set har vistnok de højeste Lønninger, der findes noget Sted, gennemsnitligt, til Trods for at vi har et Landbrug, der leverer Levnedsmidler billigere, end Tilfældet er noget andet Sted i Verden — det er der ingen, der kan mod-sige mig i. Men det er det samme Landbrug, der skaffer hele Nationen de store Eksport-indtægter, som der heller ikke er Sidestykke til i noget andet Land i Verden. De Herrer Socialdemokrater kan rejse Verden rundt, og de vil intesteds finde et lille Land af den Størrelse og med det Befolkningstal, der har en saa mægtig og regelmæssigt flydende Eksportindtægtskilde, som Danmark har, intet Land har en saa stor Eksport-indtægt pr. Indbygger, som Danmark har.

Og hvem skaffer denne Eksportindtægt? Det gør Landbruget saa godt som udelukkende, de 80 pCt. eller noget lignende af denne mægtige Eksportindtægt, som ethvert Land i hele Verden misunder os, og det skaber Muligheden for, at vi, i hvert Tilfælde hidtil, har haft Raad til at betale højere Arbejdslønninger, end Tilfældet har været i noget andet Land. Men naar vi ser Nedgangen i denne Indtægt, som vi har set den i Løbet af faa Maaneder, og som vil komme til at præge det kommende Aar, saa kan Forholdet blive et andet, men fra Fagforeningernes Side mener man altsaa, det er ganske ligegyldigt, det behøver man ikke at tage Hensyn til.

Ja, jeg er ganske klar over, at hvad jeg siger eller ikke siger, og hvad der i det hele taget bliver talt om denne Sag,

det er ganske betydningsløst, og for saa vidt kunde jo al Diskussion høre op, den betyder intet, det maa blive Handlingen, det maa blive Virkeligheden, der kommer til at tale sit Sprog. Men jeg tror ikke, at de Herrer Fagforeningsledere, hvad enten de sidder her som Rigsdagsmænd, eller de sidder i Regeringen, skal være saa sikre paa, at det er ganske ligegyldigt, saaledes som den højtærede Statsminister synes tilbøjelig til at mene det.

Jeg vil, paa den Foranledning, som Statsministeren her har givet mig, fremsætte et Par Bemærkninger om hele dette Spørgsmaal. Jeg ved, at mit Standpunkt er diametralt modsat Socialdemokratiets og Fagforeningernes Standpunkt, og jeg indrømmer, at naar man — som jeg forstaaar, at man gør — hævder den Opfattelse, at desto højere Lønnen er, desto mindre Arbejdstiden bliver, desto mindre bliver ogsaa Arbejdsløsheden, ja, saa er det, jeg her har at sige, fuldkommen mod-sat heraf. Men det forekommer mig dog, at den Situation, vi befinder os i, er af den Beskaffenhed, at det bør ogsaa siges her fra Folketingets Talerstol, hvordan vi ser paa det.

Nu har vi i over en Maaned været Vidne til, at der har været ført Forhandlinger mellem Arbejdsgiverforeningen og Fagforeningerne, der har været fremsat Trusler om Lockout og Modtrusler om Strejke, og der har været foretaget Forligsmægling under overordentlig højtidelige og dramatiske Former. Fra alle Sider har der været Enighed om, at en Konflikt, en omfattende Arbejdskamp vilde være det rene Vanvid, eftersom den kun kan betyde for det første en mægtig Ødelæg-gelse af Værdier og Arbejdsmuligheder og dernæst næsten givet vilde ende netop med det, som begge Parter i Forvejen synes at være enige om eller omtrent enige om.

Hvis der nu er nogen, der er forbavset over, at en saadan Enighed har kunnet opnaas mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, saa er der maaske Grund til at gøre op-mærksom paa, at Vanskelighederne ved at opnaa en saadan Enighed dog ikke er saa store, som de paa Forhaand kan synes at være. Altid og paa mange forskellige Maader faar Offentligheden gennem Taler og gennem Pressen den Opfattelse ind-podet, at disse to store Kamporganisationer, Arbejdsgivernes og Arbejdernes, er de to store uforsonlige Modsetninger i det økonomiske Liv.

Men er i Virkeligheden denne Mod-sætning nu saa stor, som den giver sig ud